

údobí dělostřelectvo umlčelo nepřátelské zbraně na výšině a ve vesnici.

Do úsvitu se naše jednotky zmocnily jak prvního sledu zákopů, tak i druhého sledu na výšině. V téže době naše sousední jednotka na pravém křídle se zmocnila jihovýchodního okraje vesnice a třetí prapor využil rovněž úvalu, zmocnil se výšiny na protějším břehu potoka a umožnil tak postup našich prvních sledů.

K soumraku byly v našich rukou obě výšiny nepřátelského obranného postavení a rovněž i celá vesnice.

Toto bylo okamžik, kdy bylo zapotřebí použít tanků. Tanky, postupující za útočícími jednotkami, se shromáždily za svahem druhého návrší, vyrazily na návrší a hlubokým obchvatem od leva do prava se zmocnily

silného nepřátelského protitankového postavení, které bránilo přístup k cestě.

Tento manévř tanků byl proveden teprve tehdy, kdy již hlavní nepřátelský odpor byl zlomen a Němci počali ustupovat ke křižovatce cest.

Ve válce i malé věci, které se zdají být na první pohled bezvýznamné, mohou svou důležitostí celou situaci úplně změnit.

Ve shora uvedeném líčení nám úval pomohl dosáhnout úspěchu při druhém útoku. Na počátku nikdo nevěnoval úvalu pozornost, ale pozdější podrobná jeho studie umožnila veliteli vytvoření útočného plánu, který vedl k zničení nepřítele v našem úseku.

V tomto útoku tanky šly do bitvy poslední a události úplně potvrdily správnost tohoto způsobu spolupráce, jež byla docílena dokonalým využitím terénu.

„The Royal Air Force Quarterly,“ Great Britain, březen 1944. — Přeložil mjr. gšt. K.

Z řeči gen. Montgomeryho k válečným korespondentům po příchodu ze Středomoří do Velké Británie, když převzal velení nad britskou skupinou armád, určených pro druhou frontu:

„Dříve než začnete bojovat pozemní nebo námořní bitvu, musíte vybojovat a vyhrát leteckou bitvu. Jestliže jste sledovali tažení, které jsme bojovali od Alameinu přes Tunis, Sicílii a Itálii, pak zjistíte, že jsme nikdy nezačali bojovat pozemní bitvu, dokud nebyla vyhrána bitva letecká. Toto je první největší zásada války. My (to jest pozemní armáda) nikdy jsme se nestarali o nepřátelské letectvo, neboť RAF (Royal Air Force) bojovala tuto bitvu pro nás.

Druhou velikou zásadou je, aby jak pozemní, tak i letecká armáda (8. armáda a africké letecké síly) byly tak dobře skloubeny, že vytvoří jednotnou bytost. Jestliže se to podaří, pak výsledné vojenské úsilí bude tak veliké, že nic nedolá vašemu nárazu.

Třetí velkou zásadou je, aby RAF vedle armádního válečného stroje — pozemní armáda a letecké síly jsou jednotným válečným strojem — byla centralisována a podřízena jednomu leteckému veliteli.

Další zásadou je, aby velitel pozemní armády řídil hlavní úsilí a aby velitel RAF společně s ním uplatnil úsilí letecké, v souladu se společným plánem.

Splynutí pozemních a leteckých sil

Tím chci říci, že nejsou dva plány, jeden velitele pozemní armády a druhý velitele letectva, nýbrž, že je plán jen jeden: armádní a zároveň letecký, který jsem vypracoval společně s velitelem letectva. A tak je letecká síla uplatněna velicím důstojníkem letectva, aby dobře zapadla do společného plánu, zatím co velitel pozemních sil řídí hlavní úsilí.

Velitel pozemních sil nevelí letectvu, proto obě dvě strany, armáda i letectvo, musí mít společné stanoviště velitelství. Zde musí vládnout naprostá vzájemná důvěra a víra v úspěch. Každý zná úkoly a nesnáze druhého, každá strana je nucena uvědomit si nesnáze druhé strany.

Voják je nucen si uvědomiti, že letec má určité těžkosti — na příklad letectvo nemůže dobře provádět své operace bez dobrých letišť a jejich budování tvořilo vždy část našich armádních operačních plánů.

Pokud jde o využití bitevního letectva v pozemní bitvě: „Ano, toho my používáme; myslím, že způsob jeho použití jsme přivedli nyní k nejvyššímu stupni dokonalosti. Začali jsme v severní Africe. V bitvě o Sangro byl v hlavním stanu armády důstojník letectva, který s tohoto místa řídil bitevní nálety bitevního letectva (stíhačů s pumami nebo raketami, kterým v Anglii říkají Fighter-bombers), na cíle, vyžádané pozemními jed-